

Sylvestre Clancier

Anima mia / Moja duša

Ti koja si noću dolazila
pjevati beskraj
izigravala si sate i njihov vječni krug.

Zadržavao sam dah i tvoj me glas
zibao dok ležao sam
na otočkome pijesku.

Lava i bazalt, bijeli kamen
neizbrušen bio je tvoj ures.
Neobičan osmijeh na tvojim nijemim usnama
obasjavao mi je noći.

Bila si svjetlo
bila si galeb
lijepa ljubavi moja
na Lipariju.

I giorni dell'inverno / Zimski dani

Uhvatim se iznenada
kako maštam o bijeloj
grani imele i bockavoj božikovini.
Crtam dijete na zamagljenu prozoru
izdišem u hladnoću
za zimskih dana
u dnu srca nosim
veliku snježnu sreću.

Tu che vieni la notte / Ti koja dolaziš noću

Ti ruko savršena koja priličiš
mojim bijelim rukavicama, temeljni kamenu
vremena što mojim mislima zadaje ritam
jednoga dana u svjetlosti ću poći
udisati tvoj miris, zanositi se tajnom
koju ću ti šaptati kada noćas dođeš.

E ricordi e memoria / I uspomene i sjećanje

Ima li se štogod još reći?
Tu gdje sam ja, tebe nema
Tamo gdje si ti ne nalazim se ja.
Uspomene opterećuju sjećanje
a sjećanja nema.
Već trenutak nije više trenutak
i ništa nećemo naučiti iz vremena
participâ. Prošlost, sadašnjost, budućnost
imaju lutajući korak,
patetičnih utvarâ ili priviđenjâ?
Takve su uspomene, takve su iluzije,
i što vrijedi sjećanje?

Parole indicibili / Neizrecive riječi

Ona koja zna da ništa ne treba reći
smije se široko ili hoda pognute glave
korača bosonoga, sa sandalama u ruci
sve do oceana.

Tamo, pliva i pliva
sve dalje dok ne ostane bez daha
i dana i vremena.

Nema ništa veća očekivanja, ništa manje nade
pa ipak...

Polako se vraća, lagana barka
na leđima valova,
još za neko vrijeme zavarala je
sve neizrecive riječi.

Che dà del tu alla morte /Sa smrću na ti

Pitam se koji bi pogled
koja nijema riječ
koji unutarnji osmijeh
mogao izigrati
drhtaj što me obuzima
kada se ne hoteći
zateknem sa smrću na ti

S francuskoga prevela Vanda Mikšić